

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa D.B.
przeciwko S. Spółce Akcyjnej w B.
o rekompensatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 września 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 8 czerwca 2020 r., sygn. akt XI Pa (...),

- 1) odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2) oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 8 czerwca 2020 r. oddalił apelację wniesioną przez pozwaną S. S.A. w B. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 26 lutego 2020 r., zasądzającego od pozwanej na rzecz powódki D.B. kwotę 10.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 października 2019 r. tytułem rekompensaty z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla.

Pozwana S. S.A. w B. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 czerwca 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny

wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 227 k.p.c., art. 228 § 2 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 381 k.p.c. i 382 k.p.c., art. 385 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c., art. 387 § 2¹ k.p.c. oraz art. 6 k.c., a także naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. a tiret trzecie lit. d ust. 2 ustawy z dnia 23 listopada 2018 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla oraz z tytułu zaprzestania pobierania bezpłatnego węgla przez osoby niebędące pracownikami przedsiębiorstwa górniczego (Dz.U. z 2019 r., poz. 29), art. 239 § 1 i 2 k.p., art. 240 § 1-3, art. 241¹³ § 1 i 2 k.p. oraz § 18 ust. 1 pkt 3 i 6 załącznika nr 32 do Układu Zbiorowego Pracy dla Przemysłu Węglowego z dnia 1 lutego 1980 r. i § 3 ust. 4 Załącznika nr 14 do Porozumienia zawartego w dniu 20 grudnia 2004 r. pomiędzy Zarządem K. S.A. a organizacjami związków zawodowych.

Skarżąca wniosła o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach dotyczących kar porządkowych, świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych oraz o deputaty lub ich ekwiwalent. Przedmiotem sporu (a następnie zaskarżenia) w niniejszej sprawie była zasadność roszczenia powódki o zapłatę kwoty 10.000 zł tytułem świadczenia rekompensacyjnego za utratę prawa do bezpłatnego węgla przysługującego na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. z 2017 r., poz. 1971). Tak też przedmiot sporu określili Sądy obu instancji w komparycji swoich orzeczeń.

Zdaniem Sądu Najwyższego, określony w takich sposób przedmiot sporu bez wątpienia mieści się w pojęciu „sprawy o deputaty lub ich ekwiwalent”, użytym w art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c., określającym przedmiotowo rodzaje spraw, w których

skarga kasacyjna jest niedopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 2007 r., I PK 280/06 oraz z dnia 6 lutego 2020 r., II UK 273/18, Legalis nr 2370767).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 i § 2 pkt 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił zatem skargę kasacyjną jako niedopuszczalną. W odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł z kolei na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., mając na względzie, że powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanej domagała się jedynie odmówienia przyjęcia bądź oddalenia skargi kasacyjnej i tylko z tymi wnioskami wiązała równocześnie sformułowany wniosek o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego. Sąd Najwyższy podziela zaś jednolicie prezentowany w judykaturze pogląd, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie dostrzegła wad tej skargi powodujących konieczność jej odrzucenia, a wniosek o koszty wiązała z innymi oczekiwanymi rozstrzygnięciami (por. pośród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 r., II CSK 397/12, LEX nr 1288636 oraz orzecznictwo tam powołane).